

[Undervisnings- og forskningsministeren]

vikle sig til, et netværk, hvor man kan komme på tværs af båsene, hvor man kan vende tilbage og supplere sine kundskaber, og hvor man kan tage fag både i form af enkeltfag og i form af færdige pakker med anerkendte varemærker.

Fru Marianne Jelved beskrev meget indgående de vigtigste ændringer og begrundelsen for dem. Jeg vil gerne tilslutte mig hvert eneste ord. Og fru Eva Møller og fru Inge Dahl-Sørensen har i virkeligheden i deres indlæg besvaret en hel del af de spørgsmål, der er rejst. Men jeg vil gerne gentage et par af bemærkningerne.

For det første er der spurgt, hvorfor vi overhovedet skal have denne mulighed for højniveau, når det nu kun er 12 pct., der hidtil har søgt ind i de videregående uddannelser. Er det så nødvendigt, og vil det ikke koste dyrt, var der én, der spurgte.

Med hensyn til det sidste vil jeg svare, at disse højniveauhold selvfølgelig kun bliver oprettet, hvis der er elever til det. Så enkelt er det.

På andre felter vil den lovændring, der foreslås, give bedre muligheder for at få oprettet de hold, eleverne ønsker, fordi der bliver denne mulighed for samarbejde mellem de 2-årige kurser og enkeltfagskurserne, og jeg vil kraftigt opfordre til, at vi holder fast i denne mulighed, med streg under mulighed. Der er jo ikke et eneste kursus, der skal tvinges til at lave fælleshold, hvis man kan køre det uden. Men der er altså nogle steder, hvor fælleshold er det eneste alternativ til nedlæggelse. Jeg var meget glad for, at også hr. Aage Frandsen var med på, at der nogle steder kunne være god brug for at have denne mulighed.

Hvorfor skal vi have højniveauafgørelse? Er det ikke en måde, hvorpå det hele kommer til at blive en slags studentereksamen? Nej. Man skal huske på, at vi i dag har noget, der hedder gymnasiale suppleringskurser, som vi plager ganske mange unge med, nemlig dem, der søger en videregående uddannelse og ikke har gymnasietets højniveau i de relevante fag. Hvis vi fjerner højniveauafgørelsen fra dette forslag, så kører alting videre som hidtil, og det bliver ikke lettere at komme ind på de pågældende uddannelser, for så skal man jo altså igennem disse gymnasiale suppleringskurser.

Med dette forslag bliver det muligt for dem, der ønsker det, at tage det gymnasiale suppleringskursus, mens man går på hf, inden for de to år, og derfor slipper man for at skulle starte

sin videregående uddannelse med den ørkenvandring, som et gymnasialt suppleringskursus er for mange. Det er ufestligt, det er drøjt, man sidder sammen med nogle, man ikke kender, i et miljø, man ikke kender, med en lærer, man ikke kender. Det er barskt. Frafaldet er enormt. Det er langt bedre, at man kan få mulighed for at få problemet løst i løbet af de to år.

Det har glædet mig overordentligt, at forstanderne for enkeltfagskurserne så klart er gået ind for dette. De kender da deres elever. De ved, at der er nogle, som har brug for det tilbud. Så lad os dog gøre det muligt. Der er ingen, der bliver deklasseret, fordi de ikke tager det. Men der er altså nogle, der her kan få løst et problem i løbet af de to år, og vel at mærke vedrører det kun dem, der ønsker det.

Der er også blevet talt om studenterkurserne. Hvorfor gøre det muligt at tage en studentereksamen på sådan et hf-kursus? Jeg mener, at man i stedet for skal spørge: Med hvilken begrundelse ville man forbyde det? Det ville være lidt mærkeligt, hvis man kan tage fag på højniveau, og når vi ved, at man på studenterkurserne kan tage en studentereksamen på 2 år, så er det lidt mærkeligt at forklare dem, der går på et hf-kursus, at de ikke også kan, hvis de i øvrigt har præcis de samme fag. Det er sådan, man skal spørge. Med hvilken begrundelse skulle vi forhindre, at man ender med at tage hele pakken og også får stemplet »student«?

Hr. Aage Frandsen og andre har talt om, at man købte katten i sækken, hvis man ikke så bekendtgørelsen. Jeg synes, fru Marianne Jelved klart beskrev, at der altså også kan være problemer ved at gå ned i bekendtgørelsens detaljer. Så hvis det var muligt, at vi kunne klare det ved, at der på de felter, hvor der er stærke ønsker blandt partier, der vil være med i et kompromis, at beskrive nogle rammer for bekendtgørelsen, ville det være bedre – også for at vi ikke låser det hele alt for meget fast.

Jeg vil gerne fortælle lidt om erfaringerne fra gymnasiereformen. Jeg tror, vi alle havde været tjent med, at vi ikke havde lagt alt for meget detaljeret fast i bekendtgørelsen. Jeg tror, vi dengang skulle have været lidt mere rammeprægede. Så ville der være flere problemer, som kunne løses, uden at man kunne sige: Jamen det vedtog vi dengang, og det har vi lovet dem og dem, og så bliver den og den gruppe sur osv.